

# Van napalmmeisje tot jongeren-coach

Op gang komen wanneer na de vakantie een nieuw seizoen begint – dat is voor de een een grotere klus dan voor de ander. Voor scholieren speelt vast de vraag: hoe leuk vind je school, of in elk geval de groep leeftijdgenoten waar je daar contact mee hebt of krijgt?

Hopelijk zijn scholen meer dan lesfabrieken en gaat het daar soms ook over de ‘grote vragen van het leven’. Tieners zijn ook daar intussen druk mee bezig, toch? In een kerkelijke gemeenschap krijgen ze een plek in de catechese-groepen – zowel de tieners als die vragen. Maar in deze blog aandacht voor een hoopvol voorbeeld van wat scholen zelf jongeren mee kunnen geven.

Het is oud nieuws, van ver vóór de coronajaren. Kim Phúc – zie [wikipedia](#) – was in de lente van 2018 in Nederland. Kim wie? Kim Phúc. Wie de foto's bij deze blog ziet, snapt wie ze is: het naakte, Vietnamese 'Napalmmeisje' op de zwart-wit foto uit 1972. Ze is geboren in 1963 – en ja, haar naam is bekend. En zij is in leven gebleven. Vanuit haar nieuwe vaderland Canada bezocht zij Nederland in het jaar dat haar boek hier verscheen: *Het napalmmeisje*. Landelijk nieuws toen, zodat o.a. [het AD](#) zit oppikte.



Eén van de scholen waar ze haar verhaal deed was het Ichtuscollege in Veenendaal. Daar wonen mijn vrouw en ik al decennialang, en zo kregen we lucht van dit bezoek. Tot mijn eigen verbazing nu heb ik er toen geen blog aan gewijd.

Maar wat moet het voor jongeren hoopvol zijn om deze vrouw voor zich te zien. De napalm in 1972 verbrandde haar rug en armen, de littekens heeft ze nog altijd. Wie dit meemaakt als negen-jarig kind – hoe moet zo'n leven verdergaan?

En daar staat ze dan, in 2018 tussen de tieners. Als een levend getuige: wanhoop niet! Doe je dat wel? Lees haar boek, haar levensverhaal. Ben je niet zo gevoelig voor wanhoop? Ook dan is zo'n levensverhaal het lezen waard. Want dit is realiteit, een werkelijk mensenleven – geen fictie. Hier is iemand aan het woord die jarenlang geen korte mouwen wilde dragen. Want dan zagen de mensen haar littekens.

Inmiddels durft ze de littekens te laten zien. Ze vond de goede mensen om haar heen, en daar dankt ze God voor. Van jongsafaan draagt ze het besef mee dat dit niet vanzelfsprekend is. Wat hebben haar ogen toen al gezien? En hoe zien haar ogen nu de jongeren die haar verhaal horen?

Rob Nijhoff, 15 sept 2023; reacties: [ikzoekcontact@duiven-velp.nl](mailto:ikzoekcontact@duiven-velp.nl)

